

RACHEL JOYCE

A Harold Fry valószínűtlen utazása
bestsellerszerzője

QUEENIE
HENNESSY
SZERELMES
LEVELEI

Queenie Hennessy nemrég költözött a Szent Bernát Otthonba, hogy itt várja be, míg súlyos betegsége végleg felemészti. És bár a testi gyógyulásra nincs remény, a lelkét fojtogató titkoktól és kimondatlan szavaktól még megszabadulhat. Levelet ír annak az embernek, akihez hosszú éveken keresztül plátói szerelem fűzte. Legnagyobb meglepetésére a férfi válaszlevelében megírja, hogy gyalog indul el Anglián keresztül, hogy meglátogassa őt. Queenie Hennessy addig nem halhat meg, amíg Harold Fry el nem ér az otthonba. Ezzel kezdetét veszi a várakozás, melyben támasza és segítsége Mary Inconnue nővér, aki a legnehezebb órákban is biztatja őt. Queenie levelek hosszú sorába kezd, melyekben feltárul egy életen át tartó, beteljesületlen szerelem története, ami tele van elfojtással, fájdalommal, megbánással, kétségekkel, ugyanakkor rengeteg szeretettel, erővel és önfeláldozással.

Rachel Joyce a szerzője a Harold Fry valószínűtlen utazása és az Ellopott pillanat című regényeknek. Az előbbi a Commonwealth Book-díj első jelöltjei közé, valamint a Man Booker-díj listájára került, és több mint harminc nyelvre fordították le. Rachel Joyce 2012-ben megkapta az év elsőkönyvesének adományozott kitüntetését.

Tudjon meg többet a regényről:

www.rachel-joyce.co.uk

www.facebook.com/dreamvalogatás

„Rachel Joyce hús-vér alakká formálja azt az életszerető nőt, aki zarándokútra indította Harold Fry-t.”

Daily Express

„Gyönyörű történet, amely elragadja az olvasót, megnevezteti, majd sírásra fakasztja, és eltölti az élet tiszteletével. Mélységesen hálásak lesznek majd, és mindenestől megváltoznak, miután letették ezt a csodálatos könyvet, amely a veszteségről, megváltásról és örömről szól.”

Daily Mail

„Megható, csöndes, finom művű regény. Joyce írásművészete olyan egyszerű, hogy szinte dalra fakad. A remény és a megváltás dala ez.”

The New York Times

„A Queenie Hennessy szerelmes levelei az emberi lélek ellenállásáról szól az élet hányattatásai közepette, miközben rávilágít olyan jelentékteleneknek tűnő pillanatokra, amelyek megváltoztathatják életünket. Bölcs, melegszívű, sokszólamú regény, amely szíven üti az olvasót.”

The Oprah Magazine

„Joyce lefegyverező regénye az angol hétköznapiok szerény szavú krónikája, amelyik elbűvöl és meghat, miközben kibomlik előttünk.”

People

RACHEL JOYCE

QUEENIE
HENNESSY
SZERELMES
LEVELEI

— részlet —

Nem kell mást tenned, mint várnod!

MA REGGEL megérkezett a leveled. A társalgóban voltunk a délelőtti foglalkozások idején. Még egyikünk sem ébredt föl igazán.

Lucy nővér, aki a legfiatalabb önkéntes kedvesnővér itt, az otthonban, megkérdezte, nem akar-e segíteni neki valaki az új kirakós játékában. Nem kapott választ.

– És a szókirakósban? – kérdezte.

Meg se mozdultunk.

– Mi a helyzet az egérfogóval? – szögezte nekünk a kérdést.

– Aranyos társasjáték.

Az ablak melletti széken ültem. Odakint téli örökzöldek hajladoztak-dermedeztek a szélben. Az ég boltozatán egyetlen magányos sirály egyensúlyozott.

– Akasztott embert sem akar játszani senki?

Egy beteg bólított, erre Lucy nővér elment papírárt. Mire mindent odahordott – tollat, pohár vizet meg a többit –, a beteg újra elszundított.

Más az élet itt, az otthonban. A színek, az illatok, a napok menete. Én azonban behunyom a szemem, és eljátszom a gondolattal, hogy a radiátor hője valójában a nap melege a kezemen, az ételszag meg a sós tengeri levegő. Hallom a betegek köhögését – csupán a szél motozása ez a part menti kertemben. Ha nagyon akarom, bármit el tudok képzelni, Harold.

Catherine nővér lépett be a reggeli postával.

– Posta! – kántálta tele torokból. – Nézzék, mit hoztam!

Ezzel több barna borítékot nyújtott át egy Mr. Henderson névre hallgató skótnak. Az új fiatal nő képeslapot kapott (tegnap

érkezett, nem tudom a nevét). Van itt egy megtermett fickó is, akit Gyöngykirálynak¹ neveznek. Neki is jött csomagja, bár én, aki egy hete vagyok itt, nem láttam, hogy kinyitotta volna. A vak hölgy – Barbara – a szomszédjától kapott levelet, amit Catherine nővér olvasott föl neki. Itt a tavasz – olvasta. A Finty nevű hangos nőszemély levelében az állt, hogy amennyiben lekapar benne egy csíkot, izgalmas nyerelemény birtokába jut.

– És Queenie, magának is tartogatok valamit – jött oda hozzám Catherine nővér, borítékot lobogtatva a kezében. – Ne vágjon olyan ijedt képet!

Ismerem a kézírásod. Elég volt odapillantanom, és menten megugrott a pulzusom. Pompás, gondoltam. Nem hallok róla húsz évig, aztán amikor levelem jön tőle, infarktust kapok.

Megnéztem a postabélyegzőt. A küldeményt Kingsbridgeben adták föl. Nyomban magam előtt láttam a folyótorkolat izzapos kékjét a rakparton horgonyzó vitorlásokkal. Hallani véltem a műanyag bójákat paskoló víz csobogását és a vitorlakötelek nyikorgását. Nem mertem kinyitni a borítékot; csak néztem rá és emlékeztem.

Lucy nővér sietett segítségemre. Gyerekes ujját a boríték hajtókája alá helyezte, és felszakította.

– Fölvessam, Queenie?

Megpróbáltam nemet mondani, ehelyett azonban fura hangot hallattam, amit ő igennek vélt. Széthajtogatta a levelet, aztán elpirult.

– Valami Harold Fry-től jött – pillantott bele.

Olyan lassan olvasott, ahogy csak bírt, a levél azonban így is csupán néhány szóból állt.

¹ A Pearly King sajátosan angol hagyomány a 19. századból, Henry Croft kezdeményezése nyomán. Ezek az emberek gyönggyel kivarrt ruhájukban adományokat gyűjtöttek a szegényeknek. A szervezet ma is működik.

– „Köszönöm a levelét. Sajnálom, ami történt. Üdvözli: Harold Fry” – olvasta. – Á, és van még egy utóirat is: „Várjon meg.” Nos, ez igazán kedves tőle – vont vállat derűsen. – Azt írja, várja meg, igaz? Gondolom, meg akarja látogatni.

Gondosan összehajtogatta a levelet, és visszagyömöszölte a borítékba. Aztán lezárásképpen az ölembe pottyantotta a levelet. Meleg könnycsepp gördült végig az orromon. Húsz éve senki nem mondta ki a neved. Csupán a fejemben hallottam visszhangzani.

– Jaj, ne szomorodjon el, Queenie! Minden a legnagyobb rendben. – Papír zsebkendőt húzott elő a kávézóasztal családi dobozából, és óvatosan megtörölgette csukott szemem sarkát, szétfeszült számat, és még azt az oldalamon nőtt valamit is. Aztán megfogta a kezem. Semmi másra nem tudtam gondolni, mint arra, milyen volt tenyered melege annyi évvel ezelőtt ott, az iratszekrényben.

– Harold Fry talán már holnap meglátogatja – jegyezte meg Lucy nővér.

Finty továbbra is a levele kaparós csíkjával bajlódott a kávézóasztal mellett.

– Gyerünk, mutasd magad, te nyamvadék! – hörögte.

– Harold Fry-t mondtál? – ugrott fel Catherine nővér, és öszszecsapta a kezét, mintha holmi rovart ütne agyon. Semmi nem volt ennyire hangos ezen a reggelen. Mindenki meglepetten hápogott. – Hogyan is felejtettem el? Tegnap fölhívt. Igen. Egy telefonfülkéből. – Kurta töredékmondatokban beszélt, mint az, aki megpróbál értelmet találni egy teljesen értelmetlen valamiben. – Rossz volt a vonal, és Harold folyton nevetgélt. Egy szavát sem értettem. Így visszagondolva mintha ugyanazt ismételte volna. A várakozásról. Azt mondta, adjam tovább, hogy elindult gyalog. – Sárga Post-it cetlit vett elő a zsebéből, és sietve széthajtogatta.

– Gyalog? – kérdezte Lucy nővér meglepetten, mintha gyaloglásnak soha hírét nem hallotta volna.

– Gondoltam, nem tud hozzánk találni a buszmegállóból. Mondtam, forduljon balra, aztán menjen tovább egyenesen.

Néhány önkéntes fölnevetett. Bólintottam, mintha helyesel-ném a nevetésüket, mivel, tudod, túl sok lett volna, ha belém látnak, és megtudják, mennyire elszörnyedtem. Egész testem elgyöngült, és ellepett a forróság.

Catherine nővér tovább vizsgálgatta a sárga cetlijét.

– Azt mondta, közöljem magával, hogy várja meg, amíg gyalog ideér. Azt is mondta, hogy Kingsbridge-ből indult el. Kingsbridge-ből? – fordult a többi nővérkéhez és önkénteshez.
– Hol van az?

Lucy nővér azt válaszolta, ő talán tudja, de persze fogalma sem volt róla. Egy férfitbeteg megjegyezte, hogy egy darabig ott élt az idős nagynénje. Az egyik önkéntes is megszólalt:

– Á, én tudom, hol van Kingsbridge. Dél-Devonban.

– Dél-Devonban? – sápadt el Catherine nővér. – Eszerint Fry onnan szándékozik idegyalogolni Northumberlandbe? – Már nem nevetett, ahogyan senki más sem. Csak pislogtak rám és a leveledre, szemlátomást szorongva és tanácstalanul. Catherine nővér összehajtogatta a Post-it cetlit, majd köntöse oldalzsebébe süllyesztette.

– Ezt nevezem! – kiáltott fel Finty. – Egy luxus hajóutat nyertem! Tizennégy napos kirándulás a *Princess Emerald* fedélzetén, minden költséget a társaság áll!

– Nem olvasta el az apróbetűt – zsémbelt Mr. Henderson, majd még hangosabban hozzátette: – Ez a nő nem olvasta el az apróbetűt.

Behunytam a szemem. Kicsivel később éreztem, hogy a nővérek aláam nyúlnak, és áttemelnek a tolószékembe. Apám

szokott így emelgetni kislánykoromban, mikor elaludtam a tűzhely előtt.

– *Stille, stille*² – mondta ilyenkor anyám.

Szorosan magamhoz fogtam a borítékodat és a füzetemet. Zárt szemhéjam mögött karmazsinvörös fények táncoltak, ahogy a társalgóból a folyosóra jutottunk, majd ablakok sora mellett haladtunk el. Végig behunyva tartottam a szemem, akkor is, amikor lefektettek az ágyamra, és hangos surrogással behúzták a függönyt, és akkor is, amikor hallottam, amint becsukódik az ajtó – féltem ugyanis, hogy amennyiben kinyitom, menten ellepi a könnyek árja.

Harold Fry meglátogat, gondoltam. Húsz évig vártam rá, és most eljön.

² Csöndesebben, csöndesebben (német).

Egy képtelen terv

– QUEENIE? QUEENIE? Hennessy?

Mikor felébredtem, új önkéntes, egy férfi állt a szobám ablaka mellett. Egy pillanatra az volt a benyomásom, hogy fényből szótték.

– Sokat sírt álmában – mondta.

Csak miután jobban szemügyre vettem, jöttem rá, hogy nem férfi, hanem magas, csontos nő. Apácaköntöst, -fátyolt és kötött kardigánt viselt. Arcom elé kaptam a kezem, hogy ne lássa rútságomat. Az idegen azonban nem bámult meg, de nem is sütötte le a szemét, ahogy egyesek szokták, hogy különös gondal tanulmányozzák az ujjaimat, a lábfejemet, avagy bármely testrészemet az arcomon kívül. Csak nézett rám, és mosolygott.

– Felzaklatta ez a Harold Fry? – kérdezte.

Eszembe jutott, miféle híreket kaptam rólad. Hogy gyalog indultál el hozzám. Ezúttal azonban semmi reménykeltőt nem láttam ebben, csupán a kettőnket elválasztó mérföldeket. Végül is Anglia egyik végében vagyok, te pedig a másikban. Délen lágy szelek fújnak, itt azonban heves orkánok, amelyek valósággal ledöntik az embert a lábáról. Oka van ennek a távolságnak, Harold. Olyan messze akartam menekülni előled, amennyire tőlem telt.

A nővér elment az ablak mellől; magával hozott az ablakpárkányról egy kis cserépes kaktuszt. Azt mondta, hallott a lelkesítő üzenetedről. Tudta, hogy Kingsbridge-ből gyalogolsz el Berwick-upon-Tweedbe, és hogy nekem nincs más dolgom, mint hogy megvárjalak. Lehajolt, hogy fölvegyen egy kaktuszt a padlóról.

– Természetesen nem ismerem személyesen Mr. Fry-t, mégis úgy tűnik, hogy maga belekiáltott a semmibe, és visszhang

érkezett a kiáltására. Milyen rendes ember! – Úgy mosolygott a kaktuszra, mintha megáldaná. – Mellesleg Inconnue³ nővér vagyok. Enkonnünek ejtette, mint a franciák. – Örülök, hogy megismerhetem.

A nővér széket húzott az ágyam mellé, és leült rá. Nagy, vörös kezét az ölében nyugtatta. Mosónő keze volt. A szeme átható tekintetű, zöld szempár.

– De hát nézzen rám – próbáltam volna mondani, de nem sikerült.

Ezért a füzetemért és a HB-s ceruzámért nyúltam. **Hogyan tehetném? Hogyan várhatnám meg?** – írtam föl a füzetbe, majd félretettem a ceruzát.

Azt hittem, soha többé nem látlak. Húsz évig száműzetésben éltem, úgy, hogy életem egy jókora darabját magam mögött hagytam, abban a hiszemben, hogy elfelejtettél. Mikor elküldtem az első leveletem, azért volt, hogy rendbe tegyem a dolgaimat. Hogy végleg fátylat boríthassak a múltra. Nem számítottam válaszra. Arra még kevésbé, hogy idegyalogolsz hozzám. Annyi mindent kellene bevallani, levezekelni, jóvátenni; nem bírok el vele. Mit gondolsz, miért mentem el Kingsbridge-ből, miért nem tértem vissza soha? Ha megismernéd az igazságot, attól tartok, meggyűlölnél érte. Pedig, látod, mégiscsak meg kell ismerned. Nem találkozhatunk úgy, hogy ez be ne következzen.

Emlékszem, hogyan láttalak meg először a sörfőzde udvarán. Magam előtt látom a fiad az egyujjas piros gyapjúkesztyűmben, és látom Maurent is, égő szemmel, egy kosár mosott ruha mellett a kertjében, a Fossebridge Road 13. szám alatt. Ne gyere ide! A fura nevű nővérnek igaza van: rendes ember vagy. Húsz évvel ezelőtt módom lett volna kinyitni a számat, de nem

³ Ismeretlen (francia).

tettem. Újra és újra kudarcot vallottam. Most pedig szavaim vannak, de szám már nincs. Ne gyere el hozzám!

Túl késő – írtam.

Mary Inconnue nővér elolvasta, amit a füzetembe róttam, és egy szót sem szólt. Sokáig maradt így, ölbe tett kézzel, olyan mozdulatlanul, hogy azt hittem, elaludt. Aztán föltúrte az inge ujját, mint az apácák, amikor dologhoz látnak. Sima, lesült bőre volt.

– Túl késő? Soha nem késő. Az az érzésem, van még más mondanivalója is Harold Fry számára. Nem ezért kelt ki ennyire magából?

Nos, ez hatott. Újra sírva fakadtam.

– Van egy tervem – mondta a nővér. – Együtt írunk neki egy második levelet. Ne feledje, maga nyitotta ki ezt a darázs-fészket, amikor elküldte az elsőt. Fejezze akkor be, amit elkezdett. Csak ezúttal ne üdvözlőlapokba illő választ adjon. Mondja el az igazságot, a teljes igazságot. Mondja el, mi hogyan történt.

Kinéztem az ablakon. Gézfoszlányokra emlékeztető fekete felhők kergetőztek a haloványan derengő égbolton. A nap gyűszűnyi fényfolt volt, s a fák sötét ágai remegtek a szélben. Elképzeltem, hogyan bandukolsz egy vidéki országúton Anglia túlsó végében. És láttam magamat is hazánk átellenes csücskében, egy ágyon ülve, valami szűk helyiségben. A kettőnk közé ékelődő mérföldekre gondoltam: a vasúti sínekre, a buszok útvonalaira, az országutakra, a folyókra. Magam előtt láttam a templomtornyokat és vártornyokat, a pala- és bádogtetőket, a pályaudvarokat, a városokat és a községeket, a falvakat, a szántóföldeket. Meg azt a tengernyi embert. Ahogy a peronokon ülnek, autókban suhannak, buszokból bámulnak ki, és az utakon baktatnak. Amióta Kingsbridge-et otthagytam, egyedül éltem. Egy düledező faház lett az otthonom a tengerparton, és

itt, ebben a fővény menti kertben pátyolgattam a szívemet. Jelentéktelen életem volt, semmi említésre méltó nem történt velem. A múlt azonban továbbra is ott élt bennem, Harold. Soha nem engedtem el.

– Nem muszáj egyedül megírnia a levelet – folytatta Mary Inconnue nővér. – Segíteni fogok. Van az irodán egy régi hordozható írógép.

Eszembe jutott, mennyire nehezen sikerült lekörmölnöm az első levelet, amit Lucy nővér másolt át a laptopjára. Gondolom, észrevetted, milyen olvashatatlan az aláírásom és a címzés a borítékon. Amennyi vesződésbe aztán ennek a levélnek a feladása került, ezzel az erővel akár galambpostára is bízhattam volna.

Mary Inconnue nővér azonban tovább beszélt.

– Naponta dolgoznánk egy keveset. Maga ír, én pedig legépelem. Nem tud gyorsítani, ugye?

Megráztam a fejem.

– Sebaj. Közösen írunk majd, maga meg én, amíg Harold Fry ide nem ér. Egyes szám első személyben fogalmazok, mint ha én lennék maga. Mindent betűről betűre átmásolok. Egyetlen szót sem hagyok ki. A levele várni fogja Harold Fry-t, amikor megérkezik.

És megígéri, hogy megmutatja neki, mielőtt engem felkeres?

– A szavamat adom.

Volt valami vonzó ebben a javaslatban. Magamban máris az első mondatokat keresgéltem. Azt hiszem, behunyhattam a szemem, mert mire kinyitottam, Mary Inconnue nővér ismét helyet változtatott; ezúttal a lábfejem kis halma mellett üldögélt. Műanyag keretes kék olvasószemüveget tett föl, ami dülledt szeműnek mutatta. Ütött-kopott bőrtáskát tartott elém; akkora volt, mint egy bőrrönd. Kulcsa egy hurkon lógott a fogantyún.

– Jól elaludt – nevetett föl. – Ezért kilopóztam az irodába, és vettem magamnak a bátorságot, hogy kikölcsönözzem az írógépet.

Új oldalra lapozott a füzetemben, majd az ölembe helyezte, a ceruzával együtt.

– Mindjárt előveszem a gépet is – mondta, azután elfordította a zárban a kulcsot, és kiemelte bőrtokjából az írógépet. Krémszínű Triumph Tippa volt. Valamikor nekem is volt egy pont ilyenem. – Harold Fry az utakat járja. Bizonyos értelemben azonban maga is útnak indul, noha a saját útját már bejárta. Hasonlít egymásra a kettő, meg nem is. Érti?

Bólintottam. **És ha én már nem is leszek itt, a levelem azért még igen.**

Mary Inconnue nővér elhelyezkedett ültében, és térdére vette az írógépet.

– Lássuk csak – mondta, vörös ujjait hajlítgatva. – Melyik billentyűvel lehet beállítani a bekezdések távolságát?

Végigdolgoztuk a délelőtt hátralévő részét, aztán ebéd utántól egészen szürkületig. Miután lendületbe jöttem, le sem lehetett állítani. **Van ennek értelme?** – mutattam az írásomra.

– Minden egyes szavának – felelte.

Miután végeztem egy lappal, kitéptem. Beszámoztam őket, Mary Inconnue nővér pedig sorrendbe rakta, és legépelte valamennyit. Egyre azt mondtam magamnak, a következő oldalnál leállok, hanem az is betelt hamarosan. Mindent lekörmöltem, amit eddig elolvastál, miközben Mary Inconnue nővér a billentyűket verte. Most is ezt tesszük: én írok, ő pedig gépel.

– Helyes – mondta. – Nagyon helyes.

Este az ügyeletes ápolónő elvégezte az ekkor esedékes szertartásokat. Szájvízzel kiöblítette a számat; ezt kis szivacsra spriccelte

rá, majd pálcikára tűzte. Balzsammal kente be kirepedezett ajkamat, és a kötést is átcserélte. Dr. Shah, a fájdalomcsillapítással foglalkozó konzultánsunk megkérdezte, nem súlyosbodtak-e a

fájdalmaid. Nem, mondtam, minden változatlan. Nincs miért szenvednem, mondta, ha bármi panaszom van, hát változtatnak a gyógyszerkezésememen. Miután a nővér fölhelyezte az új fájdalomtapszomat, Lucy nővér megmasszírozta a kezemet. Sima, kövérkés ujjai körbejárták az enyéimet, simogató mozdulatokkal oldva fel a megmerevedett ízületek feszültségét. Aztán csillámporos körömlakkot hozott, és kifestette a körmömet.

Álmomban láttam a fiadat.

– Igen, David – mondtam. – Igen.

Fogtam egy takarót, és köréje bugyoláltam, nehogy fázzon.

Pszt, nyugodjon meg!

ROSSZ EZ az éjszaka. David motoszkál a fejemben. Ő zargat fel. Elkerül az álom.

Valahányszor behunyom a szemem, őt látom. A karosszékben ül a villanykandalló mellett. Fekete nagykabátban. Kiabálva követel mindenfélét.

Nővérért csengetek.

PHILOMENA NŐVÉR: *Mi történt?*

ÉN: **Rémálmom volt.**

A NŐVÉR: *Vegye be ezt! Morfium.*

(Megiszom.)

P. NŐVÉR: *Tegye le most a füzetét és a ceruzáját, Queenie! Aludjon szépen!*

Az utolsó megálló

ÁLMATLAN HÁNYKOLÓDÁSOM után délig aludtam. Arra ébredtem, hogy látogatóm érkezett. Grapefruit volt a fején, a lovát is magával hozta. Akkor tűntek el, mikor Mary Inconnue nővér mellem telepedett az írógépével.

Megírtam neki, hogy furá vendégeim voltak; egy cirkusból, nem innen, az otthonból.

– Némelyek jókora summákat fizetnének az olyan drogoért, amikkel magát gyógyszerezik – mosolyodott el, s rézsútosan nézett föl rám a szemüvege mögül.

Rosszul lát? – körmöltem le.

– Egyáltalán nem, csak kacsintottam – mondta. – Hogy érzi ma magát?

Kikeményített apácafőkötője tejfehéren ragyogott a fején, akárcsak a köntöse a fekete, hátul megkötős köténye alatt. Szándált és fehér zoknit viselt, s a zokni anyaga meggyűrődött kissé az állítható pántok környékén. Táskájából friss csomag A4-es papírt vett elő, továbbá egy Tipp-Ex hibajavító tollat.

– Nocsak, új üzenetet kapott – mutatott egy képeslapra, amely a leveled mellett hevert az éjjeliszekrényen.

Fogalmam sem volt, miről beszél.

Látod, mindenről elfeledkeztem az éjjel. Arról is, hogy nyakadba vetted Angliát.

– Jaj, Queenie, nehogy már sírjon! – nevette el magát Mary Inconnue nővér, én pedig hátravettem a fejem, hogy mutassam, nem csinálok bolondot magamból. – Lássuk, mi mondanivalója van számunkra Harold Fry-nak.

A képeslap Bantham Beachet ábrázolta. Az egyik nővér hagyhatta itt, mialatt aludtam. Mary Inconnue nővér megmutatta

az írást a hátulján. „*Hinnie kell! Harold Fry.*” Talán nem tudod rólam, Harold, de én nem vagyok vallásos. Idehallatszanak a kápolnából a nővérek szenténekei és zsolozsmázása, de nem csatlakozom hozzájuk. Különben pedig mióta emlegeted te föl a hitet? Tudtommal egyszer sem tetted be a lábad a templomba. Amikor utoljára láttalak... hát, nem úgy festettél, mint aki ráatalált Istenre.

Ahogy arról sem tudok, hogy valaha is hosszabb távot tettél volna meg gyalog. Egyetlen ilyen eset jut csak eszembe, de talán nem most van itt az ideje, hogy előhozakodjam vele.

– Mi lenne, ha folytatnánk a levelét? – javasolta Mary Inconnue nővér.

Kinyitotta a füzetemet, és a kezembe adta a ceruzát. Hanem begörcsölt a kezem, alig tudtam mozgatni a jobb karomat. Csuklótól lefelé teljesen megmerevedtem. A tegnapi sok írás lehetett az oka. Elszoktam attól, hogy megdolgoztassam a kezemet. Úgy remegtek az ujjaim, mint a tengerirózsák a sziklamélyedésekből kialakított tavacskákban, az Embleton-öbölbeli kertemben. Egy sziklaszirten hoztam létre a tenger partján, el is neveztem tenger melléki kertnek.

– Segítsen! – hörögtem. – Nem tudok írni.

Mary Inconnue nővér letette az írógépét, és kezébe vette a kezem. Dörzsölgetni kezdte az ujjaimat, a szájához emelte őket és rájuk lehelt, mintha csak azt várná, hogy földagadnak.

– Nicsak, Queenie! – nevetett föl. – Milyen csinos a körme!

Néha, mikor te magad csak egy vállalkozás nehézségeit érzékeled, más azonban mosolyog rajtad, az egész gubanc a szemed előtt oldódik meg.

– Próbáljuk újra – mondta a nővér, kezembe nyomta a ceruzát, majd egyenként köréje görbítette az ujjaimat.

– Mit akar most közölni Harold Fry-jal?

Emlékszem Bantham Beachre. Akkor jártam ott, amikor megérkeztem Devonba. Úgy nagyjából huszonnégy éve. Még mielőtt te meg én találkoztunk. Akkor is karácsony volt, és volt min gondolkoznom.

Nem akartam én Kingsbridge-be költözni. Mindössze annyit tudtam, hogy Corbyban sem maradhatok. Rosszul állt ott a szénám, és azt tettem, mint hasonló esetben mindig: továbbálltam.

Ha egyszer valami tönkrement – szokta mondani anyám, miközben fölvelt egy törött porcelándarabot, és a szemétkosárba dobta –, már soha nem lesz ugyanaz. Szabadulj meg tőle!

Máig hallom a szavait, a torokhangú akcentusát. Megrepedt tányérok és üvegek, elszakadt harisnyák, gombjukat vesztett kardigánok, fejetlen vagy lábatlan gipszfigurák – semminek nem kegyelmezett. A szüleim soha nem voltak tehetősek; apám asztalosként kereste a kenyerét, ebből éltünk egy kenti falu végében bérelt házban. Anyám nagydarab osztrák nő volt, ormótlan lapátkezekkel, amelyek mintha mindig libazsírosak lettek volna. Mindent elejtett. Kész csoda volt, hogy egyáltalán maradt valamink. Mikor nem figyelt oda, apám kimentette a szemétkosárból, amit még meg lehetett javítani, és átmenekítette e tárgyakat a műhelyébe. Valamiért csak ritkán került sor a megjavításukra, és ha igen, anyám vádló tekintettel meredt az összeragasztott tányérokra, mintha csak azt mondaná: „Mit keresel itt? Azt hittem, végeztem veled.”

Talán túlon túl szó szerint értelmeztem az anyai tanácsot, mégis életszabálynak tettem meg; végül is mindannyian szabályok után kutatunk, amelyeknek engedelmessé válhatunk. A legfurább helyekről szedegetjük össze őket, és ha egyszer beválnak, egy életet eltölthetünk az árnyékukban, bármennyi nehézséget és boldogtalanságot hoznak is idővel magukkal. Ezért amikor

megbuktam egy táncvizsgámon, nem voltam hajlandó folytatni. Könnyebb volt elsétálnom, mint szembenéznem a tanárom csalódott ábrázatával. És amikor egy barátom megsértett egy nyári táborban, ugyanígy jártam el: ragaszkodtam hozzá, hogy vigyenek haza. Évekkel később beiratkoztam az oxfordi egyetemre. Gondolom, erre azt mondanád, hogy ezúttal a szüleimtől menekültem el. Egyke voltam, ami mostanra túl bonyolulttá vált.

Corby óta napokon át úton voltam. Az egyik éjszakát itt töltöttem, a másikat ott. Néha csak órákra maradtam meg egy helyen, ám sehol sem annyi ideig, hogy bárkivel ismeretséget kössek. A bőröndömet is alig csomagoltam ki. Csak mentem egyre tovább, mígnem végül a kis busz megállt, és én meglátam a tengert. Ez az utolsó megálló ezen az útvonalon, közölte a sofőr, aztán lekapcsolta a motort és a világítást.

Vajon mi történik az utolsó megállónál? – gondoltam.

Átgázoltam a homokdűnéken és a buckafű magas tuskéin. Viharos szél fújt a Csatorna felől. Le kellett hajtanom a fejem ahhoz, hogy előrébb jussak. Egyik kezemmel a nyakamhoz fogtam a gallérom, míg a másikkal skótkockás bőröndömet vonszoltam magam után. Ebben volt minden tulajdonom. A könyveim, a ruháim. A tánctopánom. A víz szélére érve annak az embernek az mardosó kétségbeesése lett úrrá rajtam, aki hozzászokott a meneküléshez, mert mást nem ismert eddig, most azonban téglafal előtt találja magát.

Máig emlékszem, milyen volt azon az estén a téli égbolt. Valahányszor a kertemben dolgozgattam, és ehhez hasonló napnyugtáknak voltam tanúja, Bantham Beach jutott eszembe róluk. Olyan volt, mintha a napot kibebezték volna; minden skarlátvörös lett. Lángban álltak a felhők, oly vad, vibráló lobo-gással, hogy a kék végképp eltűnt a színek közül. A tenger és a szárazföld is az eget tükrözte. A homok árcai ugyancsak tüzet

fogtak, ahogy a kövek és a sziklamélyedésekben meggyúlt gesztenyebarna pocsolyák is. A hullámok rózsaszín taraja. A Burgh-sziget égő púpja. Még a kezem is vörösen izzott.

Miért nem gyalogoltam tovább? Alig volt már pénzem. Nem volt munkám. Nem volt hol álomra hajtanom a fejem. A víz a lábujjaimat nyaldosta. Pár perc, és a bokáimig ér. Ha egyszer eltört valami...

Aztán megremegett a gyomrom.

Hátat fordítottam a tengernek, és a homokdűnék felé vonszoltam a bőrröndöm. Mire kikeveredtem az útra, elült a szél, és leáldozott a nap. Az ég márványos rajzolatú sápadt mályvaszínű volt, csaknem ezüstös tónusokkal, ahogyan a föld is. A szürkület palástján föltünedeztek az első csillagok.

Kezdődik előlről az egész, gondoltam. Mert ez vár az emberre, ha eléri az utolsó megállót. Újrakezd mindent.

Mary Inconnue nővér összekulcsolja kezét a fején, és a nyakát tekergeti. A teleírt lapok ott hevernek a lábánál. Az ablakban kihunytt a nappal fénye, és visszatért a hold, e fehér körömszegély.

– Nézze, mennyit végzett, Queenie! Pedig csak ez a második nap, hogy elkezdte, és milyen rengeteg lapot teleírt! Oly sok a mondandója, és annyi mindenre emlékezik.

Már hogyan emlékeznék? A múlt dalai töltik meg az emlékezetemet. Mindent be fogok vallani. Nem félek.

– Hogy van a keze? – kérdi a nővér. – Nem fáj nagyon?

Mosolyogni próbálok, csak más lesz belőle. Papír zsebken-
dőre van szükségem.

Új lapot kezdek.

Jussunk túl ezen

A SZENT BERNÁT Otthon jótékonyági intézmény, amely szakszerű, szeretetteljes ápolást biztosít végstádiumban lévő betegeknek – közli a szórólap. – Az itt munkálkodó nővérek részben szakképzett ápolók, részben önkéntesek. További segítséget jelentenek a helyi kórház orvosai is.

– De én nem akarok odamenni – mondtam a házi orvosomnak.

Ez az utolsó operációm után történt. Akkor még ki tudtam adni magamból pár olyan hangot, amik értelmes szavak látszatát keltették. Visszatettem a szórólapot az orvos asztalára.

Tudtam a Szent Bernát Otthonról. Alacsony, fekete terméskő épület volt a város szélén. Gyakran mentem el mellette busszal, mikor be kellett mennem Berwick-upon-Tweedbe, hogy a nagy vaskereskedésben kijavíttassam a kerti szerszámokat. Mindig is gyöngéd szeretettel ápoltam a szerszámaimat, mondhatni, bárként tekintettem rájuk. Mikor azonban elhaladtam az otthon mellett, rendszerint hátat fordítottam neki, és inkább a tengert néztem. Erre gondolva elővettem a füzetemet és beírtam: **Otthon akarok maradni!**

A házi orvosom bólintott. Fölvett egy tollat, és az ujjai között csavargatta.

– Természetesen nem kell befeküdnie a Szent Bernát Otthonba, ha nem akar, Queenie.

A tollra szögezte a tekintetét, és időnként akkorákat sóhajtott, mintha fölrobbant volna valami a mellkasában.

– A rák áttételeződött. Több műtéti beavatkozást már nem végezhetünk. Tudja, hogy a kilátások nem... Ugye, tudja? – sutogta.

– Igen – mondtam.

A sétabotomért nyúltam, noha még nem szándékoztam indulni. Nem akartam, hogy ezt folytatnia kelljen, és annál okosabban nem tudtam kitalálni, mint hogy kézbe vegyem a botomat.

– Nem kényszerítem arra, hogy bevonuljon az otthonba. Hogyan is tenném? De ott gondoskodnának a kényelméről. Aggódok magáért, hogyan tudja ellátni magát abban a parti házban. Magán kívül senki más nem tölti a telet az Embleton-öbölben. Tudom, hogy bevezette a villanyt, ez azonban nem jelent megfelelő fűtést. És a parti ösvény szinte járhatatlan ilyen itéletidőben. Nem tudna kijutni magához a mentő. Már szükség esetén.

Ott van nekem Simon, a kórházi önkéntes. Ő jár ki hozzám.

– De mindössze háromszor egy héten. Magának huszonnégy órás ápolásra lenne szüksége.

Szinte vágni lehetett a feszültséget. Alig kaptam levegőt. Az orvos szavait sem hallottam valamiért ezután, csupán elküldönítve néhányat, mint például azt, hogy „bonyolult”.

Mégsem engedtem. Fából ácsolt otthonomban kívántam maradni, dacára annak, hogy egész arcom eltorzult, és kiment a formájából. A szám nem engedelmeskedett az akaratomnak, és a szemem is nehezen nyílt ki. Az evés szintén nehezemre esett, a beszéd nemkülönben. Fölhagytam napi sétáimmal és a boltba járással. Annyira szégyelltem magam, hogy nem akartam emberek előtt mutatkozni. Ha látogatóm érkezett, nem nyitottam ajtót. Már a kertemben sem dolgoztam, nehogy meglássanak. *Aludj el, aludj!* – unszoltam magam, de ez sehogyan sem sikerült. Zavarkeltés nélkül akartam távozni innen. Valahányszor azonban erre gondoltam, még erősebben kapaszkodtam az életbe. Bevallom, sírtam is. Folyvást esett, és a szél sem

akart elállni. Az ajtóból néztem ki a kertemre. A szélvihar földöntötte az uszadék fából fabrikált szobrocskákat, az eső meg elárasztotta a tavacskaím.

Mikor Simon, az önkéntes megtudta, hogy végül a Szent Bernát Otthon mellett döntöttem, azt mondta, a nagynénje is odakerült.

– Jó hely az – biztatott. – Nem muszáj vallásosnak lennie. Mindent megcsinálnak maga helyett. Van zene, művészet, minden az égvilágon. És van egy szép kertjük is. Tetszeni fog magának. A nagynéném is jól érezte magát, egészen addig, amíg...

Aztán úgy mosolyodott el, mintha teljesen elfelejtette volna, hogyan kell beszélni.

Nagydarab, mackós fickó, düftinkabátján nem érnek végig össze a gombok. Mozdulatlanul néztem végig, hogyan pakolja össze a hálóingemet, a papucsomat, a törülközőimet. A fél világot megjártuk együtt, a bőröndöm és én. Simon megkérdezte, van-e még valami, amit magammal szeretnék vinni. Teljesen lebénuult az agyam, mert fura volt, hogy elmegyek innen. Húsz éven át laktam ebben a tengerparti házban, azóta, hogy elhagytalak, és elmentem Kingsbridge-ből. Ez a hely ugyanúgy hozzám tartozott, ahogyan a múltam, te vagy a csontjaim. Elnéztem a szürkére festett falakat, a csupasz fapadlót, a turkálóból vásárolt indamintás takarókat, meg a színes rongyszőnyeget, egy tél munkáját. A vén tűzhelyet, a rézedényeket, a kék faspalettákat, az ablakpárkányon sorakozó palackokat és könyveket. A zöldborsó színű, aranszegélyes porceláncsészéket és alátéteket, amelyeket még annak idején, Kingsbridge-ben vettem, hátha egyszer bekopogsz hozzám, és itt maradsz teára. Mivel nem gyújtottam be a fatüzeléses kályhába, olyan hideg volt, hogy Simon lehelete jókora felhőként lebegett a feje felett. Az enyém épp csak meglátszott.

Simon ölben vitt le a homokösvényen a kocsijáig. Az őszi többi parti házat lezárták télre. Olyan vagyok, akár egy kismadár, nevetett, én azonban tudtam, ha madár lennék, már rég nem élnék. Igyekeztem nem sokáig gondolni erre, mert megijesztenek ezek a gondolatok, Harold. Simon elvitt az önkormányzati golfpálya és a klubház mellett. Senki nem állt az ablaknál, aminek külön örültem. Aztán Simon bekapcsolta a rádiót, hogy elszórakoztasson, amíg visszamegy és elhozza a bőrdörmöt, a magány és a csend azonban nem idegenek tőlem, rég megszoktam mindkettőt.

Ahogy elhajtottunk, még egyszer visszanéztem a tenger melléki kertemre. Láttam a terméskő falakat. A színes zászlókat. A földből előbújó hajtások bimbóit és az uszadék fa szobrokat. Sötét sziluettjük rárajzolódott a szirttetőn a sűrű tengeri köd falára. A faluban fekete terméskő épületeket és fehérre meszelt házikókat hagytunk el. Úgy nyílt ki előttem a föld, akár egy téli olvasmány. A sövények kopáran meredeztek. A múlt évi levelek denevérként csüngtek a fák ágain, s egy csoport norvég lucfenyő hajladozott a szélben. A Cheviot-hegységnek nyomát se láttam. Csak később sajnáltam, hogy ezeket a tájékozódási pontokat kerestem a szememmel búcsú helyett. Néha nem mondjuk ki a búcsú szavait, mert azt reméljük, folytatódik a dolog, holott már véget ért.

Az otthon tíz szobája a bejárati oldalon van, kilátással a várfalra, a Tweed torkolatára és a tengerre. A társalgó, a kápolna és az ebédlő a hátsó traktusban foglal helyet. A nagy franciaablakok a közérzetjavító kertre néznek. A Simonhoz hasonló önkéntesek naponta meglátogatnak bennünket, hogy elüldögeljenek velünk, és gondozzák a kertet. Ők nyesik vissza a bokrokat, söpriki össze az avart, vagy ássák fel a talajt. Az ablakból nézem őket. A nővéreket is elnézem odakint; köntösük lobog

a szélben. Olyanok, mint fehér vitorlások a tenger zöld hullámain.

Mikor búcsúznunk kellett, Simon azt mondta:

– Most elmegyek néhány hónapra. De ha visszajövök, meglátogatom. Rendben?

Bólintottam, mert kedves fiatalember, és senkit sem akartam elszomorítani. Lehajolt hozzám, hogy megöleljen. Éreztem szíve hangos dobolását.

– Vigyázzon magára! – mondta.

Könnyes volt a szeme, de mindketten úgy mosolyogtunk, mintha észre sem vennénk.

Néztem utána, hogyan veszi kettesével a lépcsőfokokat a parkoló felé. Beugrott az autójába, aztán még dudált egyet búcsúzóul, mielőtt elhajtott. Ezt követően a fekvőbetegrésztelhez vezető szárnyas ajtó felé fordultam. Egyszerű ajtók az itteniek, nincs rajtuk semmi különös, mégis mintha szegecselt vasból állnának. Egy börtönbe került elítélt érzi magát így, gondoltam; mintha rám zárulna az élet kapuja. Philomena nővér, az apácafőnöknő fölvette a bőröndömet.

Az ajtó túloldalán nevetés harsant:

– Bassza meg! Lakókocsit nyertem!

A nevetést recsegő skót beszéd követte.

– Nem olvasta el az apróbetűt. Ez a nő nem olvasta el az apróbetűt.

– Ez az otthon nem olyan, amilyennek gondolná – jutalmazott meg egy sugárzó mosollyal Philomena nővér.

Egy magas férfi és a hó

Mikor fölébredtem, Harold, a hajnali ég színei gyöngykapylóra emlékeztettek. Ablakom előtt fehér virágszirmok záporoztak egy hirtelen szélrohamtól. Erről a hó jutott eszembe. Elővettem a füzetemet.

Ennek huszonnégy éve. Az új irodámban állok. Ez az első napom a sörfőzdében, és félek. Lényem legmélyéig hatol a rettegés. A helyiség szűköcske, és fogvacogatóan hideg. Van itt egy íróasztal, meg bedobozolt, összekuszált számlák, szemlátomást minden rendszer híján. Megnézem arcom a tükrömben, és megtűzők néhány elszabadult göndör, barna hajtincset. Kenjek rúzst a számra? Vagy mégse? Egyelőre ki kell kísérleteznem, milyen egy hozzáértő könyvelő külseje. Forog a gyomrom a hely bűzétől, ami komló és cigarettafüst elegye. Aztán ahogy kinézek az ablakon, megakad a szemem valami fehérségen. Közelebb lépek, és lopva kipillantok.

Az ablak az udvarra, meg valami konténerekre néz. Nem túl festői látvány. Az eget azonban téli felhők ülik meg, és havazni kezd. A hópelyhek fehér tollpíhék gyanánt kavarnak a légben. Arcomat és ujjaimat az üveg hidegéhez préselem, és felnézek e szédítő, fehér zuhatagra. A meteorológusok nem jósoltak havat, ezért most szinte csodaszámba megy. Megesik néha, hogy ilyen váratlanul megváltozik az időjárás. Elnézem az udvart és a konténereket, amelyek hamarosan sötét színűről fehérré váltanak át, miközben a kemény körvonalaik is felpuhulnak. Elfeledkezem émyegő gyomromról és a hidegről. Elfeledkezem a félelemről.

Lent kinyílik egy fémajtó, és egy vékony, magas alak rohan ki az udvarra.

Te vagy az.

Hozzám hasonlóan téged is meglep a hőésés. Fölfelé kémlelsz, akárcsak én, kezedet ernyőzve a szemed elé tartod. Nevetesz. Aztán jobbra-balra pislogsz, hogy nem látott-e meg valaki, és a konténerek felé indulsz. Megnyugodva, hogy egyedül vagy, zacskót húzol elő, amit talán a kabátod alá rejtettél. Sietve fölemeled az egyik konténer tetejét, és több üres sörösdobozt ejtesz a belsejébe. A sörfőzdében teljes a kivilágítás, s árnyékosod e tintakék izzásban vetül melletted a frissen hullott vékony hórétrege. Vajon miért ilyen titkolózva kell megszabadulnod a sörösdobozoktól? Elvégre is, ez egy sörfőzde. Délelőtt van, és észrevettem, hogy több üzletkötő már jócskán felöntött a garatra.

Bármi is az ok, láthatóan megkönnyebbülsz, hogy megszabadultál a terhedtől. Lehajtod a konténer fedelét, és elégedetten megdörzsölöd a kezed, úgy, ahogyan anyám szokta, miután sikeresen túljutott egy házi teendőn.

Megfordulsz, hogy visszamenj az épületbe, de aztán mintha megéreznéd, hogy figyelnek. Újra körbekémlsz az udvaron. Nem hiszem, hogy észrevettél engem odafönt. Fölfedezve, hogy csupán a hora vetülő árnyékosdat látod, újra felnevetesz. Én is veled nevetek. Az árnyékosd kihúzott minket a csávából.

Az ablakból rád sugárzó fény négyszögében fölemeled az egyik karodat, mire az árnyékosd is utánad csinálja. Intesz a kezdeddel, és az árnyékosd visszainteget. Ekkor megemeled a bal lábadd; nota bene, dublóröd is a lábát rázza. Megint gondosan ellenőrzöd, nincs-e mégis valaki az udvaron, nem figyel-e senki, majd újabb pózba helyezkedsz. Mire készülsz? Fölhúzod a bal vállad, két könyöködöt a derekadra szorítod, és könnyedén lépegetni kezdesz a porhóban. Egészen elbűvölsz vele. Kissé hol balra, hol jobbra dőlsz ki, miközben hol ebbe, hol abba az

irányba sasszézol. Egyszer még meg is pördülsz a sarkad körül. Tánc közben végig az árnyékodon tartod a szemed, és úgy vi-
gyorogsz, mintha el se hinnéd, hogy lépést tud tartani veled.

Fölnevetek. Éveken át jártam táncolni; nem profiként mű-
veltem a társastáncot, csupán titkos időtöltésként. Bárhová ve-
tett a sors, találtam magamnak új tánctermet. Ilyen könnyed
mozgású férfival azonban soha nem találkoztam. Az idegenek,
akikkel táncolni kényszerültem, többnyire kétballabasok vol-
tak, gyógyszerszagú kámforos szappantól illatoztak, és kezük
tolakodón tapadt a derekamra. De körülötted puha pelyhek ka-
varognak; zene zuhataga ez, bolyhos hangjegyekkel.

Kérlek, táncolj tovább, te magas férfi! Boldoggá teszel vele.
Milyen régen is nevettem Corby és a Szarjankó, a vándorlás és
a magány óta, de te megnevettettél. Az ablak közelében ma-
radok, és veled táncolok. Te balra lépsz ki, én jobbra siklom.
Oldalra lépsz, én megfordulok.

Aztán újra fölnézel, egyenesen az ablakomra. Megint azt
hiszem, észrevettél. Ezúttal azonban nem érdekel. Te fölnézel,
én le, rád. A pillanat összeköt bennünket. Leintek neked. Te is
fölemeled a kezed, de nem intesz vissza. Elkapsz helyette egy
hópihét. Mi sem természetesebb ennél. Hiszen meg sem láttál.

Tompa puffanást hallok, majd egy kiáltást. A fémajtó kivá-
gódik, és egy fiatal üzletkötőt löknek ki az udvarra. Mögötte
a főnökünk, Napier tűnik föl, aki valamit harsog az üzletkötő
fülébe. Hátracsavarja a kezét, és lábujjhegyen taszigálja elő-
re, úgyhogy szegény fráter lábbelije villamosvágányokat rajzol
a frissen esett hóba. Megfordul a fejemben, hogy el kéne men-
nem az ablak mellől, ne legyen szemtanúja a jelenetnek, de
földbe gyökerezik a lábam.

Mások is kipenderülnek az udvarra Napier nyomában. Mind
kiáltoznak. Az egyik egy deszkát szakított ki egy sörösrekeszből,

ezt rázza a hópelyhek felé. Tudod, milyen az, amikor verekedés várható. Érzed a felfokozott indulatokból. Eddig senki nem látott meg, ám ami késik, nem múlik. Az udvaron nincs hová elrejtőzni.

Lecövekelsz ijedtedben. Emlékszem, apám dermedt így mozdulatlaná, amikor anyám szapulni kezdte, tán azt remélve, hogy összetéveszti valami mással, és elveszti iránta az érdeklődését. Mi legyen ezek után? Homlokod ráncba szalad, miközben ezen töprengsz. Aztán megáll bennem az ütő, ahogyan mindenki másban is, attól, amire elszántad magad. Hangoosan felrikkantasz, akár egy bohóc, és megindulsz a férfiak irányában. Időközben nekieredt a havazás; vállukat és csizmájukat fehér réteg borítja. Te azonban ezt kántálod:

– Helló, cimborák! Szép napunk van!

Csak csörtetsz egyenesen előre, ők pedig utat engednek neked. Ahol az imént még egy ökölharcra kész, feldühödött horda csoportosult, most csupán szétszóródott, zavarodott, fázó pasasok vannak. Annak a táncoló férfinak a pantomimváltozatává lényegülsz át, akit pillanatokkal korábban megcsodáltam. Mégis megváltoztattad az események menetét. Megtörted az erőszakra hívó varázslatot.

Az üzletkötő átiramodik az udvaron, majd a kerítésen átugorva elinal. Napier és az emberei focizni kezdenek, halálra püfölnek egy labdát. Te még egy utolsó pillantást vetsz aóra, és eltűnsz a fémajtó mögött.

Nem láttál meg engem, én azonban mindent láttam.

Kemény intés

MÁR MEGBOCSÁSS, Harold, de ha komolyan gondolod a vállalkozásodat, a megtett mérföldekre kellene ügyelned, és nem képeslapokra vesztegetned az időd. Ma három is érkezett. Az egyik a buckfasti apátság látható, a másikon „Dél-Brent éjszaka” – na, ott se történik sok éjjel –, míg az utolsó Devon térképe, amelyen kereszttel jelölted be a helyzetedet. Három, gyaloglással eltöltött nap után is Kingsbridge környékén toporogsz.

Megnéztél egyáltalán egy Anglia-térképet?

A térdemen hagytam a képeslapokat. Nem óhajtottam magamra vonni a közfigyelmet, mint két napja, ezért inkább nem mertem elolvasni őket. Finty volt az, aki megkérdezte, mi áll bennük. A számra mutattam. Catherine nővér félreértette a mozdulatot; azt hitte, segítséget kérek. Lecsapott hát az üdvözlőlapokra, és felolvasta őket. Úgy vette sorra mind a hármat, akár egy esküvői beszéd vázlatait.

– *„Drága Queenie! – olvasta. – Csupa vízhólyag a lábam, de azért megyek tovább.”* *„Drága Queenie! Megtettem körülbelül harminchat kilométert. Meg kell várnia. Harold (Fry).”* – így szólt a második üzenet. A harmadik meg így: *„Drága Queenie! Jó itt az idő. A legjobbakat, Harold.”*

Most újra megült minket a csönd, melyet csak az új fiatal nő szaggatott zihálása tört meg.

– Ki ez a pasas már megint? – szólalt meg végül Mr. Henderson.

– Harold Fry – felelte Catherine nővér. – Queenie barátja.

– És *miket* hord össze? „Meg kell várnia”?

– Igen, úgy tűnik, ezt mondja.

Catherine nővér parafa alátétek elrendezésével foglalatoskodott a kávézóasztalon.

– Miközben ő keresztülgyalogol Anglián?

Catherine nővér hümmögéssel jelezte jóváhagyását. Nem volt olyan udvariatlan, mintha válasz nélkül hagyta volna a kérdést, az igennél azonban kevesebb volt.

– Micsoda lúzer! – Mr. Henderson újra az újságjába temetkezett. Lucy nővér néha megkérdi, nem kéri-e a keresztretjvényt, mivel angolt tanított odakint. – Ugyan minek? – ripakodik rá ilyenkor.

Nem azért van itt, hogy megfeleljen a kérdésekre.

– Eszerint tényleg idejön a lovagja? – tudakolta Finty.

Ha látni akarod őt magad előtt, hát képzelj el egy pálcika vékonyságú madárijesztőt gumírozott derekú, lila nadrágban, színes melegítőfelsőben, a fején zöld frottírturbánnal. A száját skarlátvörös rúzzsal keni ki, és Lucy nővért szokta megkérni, hogy fesse ki a körmét hozzáillő körömlakkal. A szemöldökét mindig narancssárgára húzza ki, jó magasan, ezért úgy fest, mintha örökösen csodálkozna. A kemoterápia egyik előnye, közli az önkéntesekkel, az, hogy az ember az összes test- és arcszőrzetét elveszíti. Ingyenes brazil gyantázásként is megteszi, véli. Ugyanakkor a delikvens haja is mindenestől kihullik – ez viszont a kemoterápia hátrányai közé tartozik. („Mi az a brazil gyantázás?” – kérdezte egyszer Lucy nővér. Finty nyelt egyet, majd segélykérőn pislogott, a Gyöngykirály azonban épp a csomagját nézegette, Barbara pedig megint az ölébe ejtette az egyik üvegszemét. „A hajvágás egy fajtája – mondta Finty. – Rövidre nyírják ilyenkor.”)

– Lehetséges, hogy Queenie barátja csak hosszabb túrára indult – jelentette ki Lucy nővér –, és szép képeslapokat küldözget neki az újáról.

Már jött is vissza az új kirakósával, amely a Brit-szigeteket ábrázolja, és ezer darabból áll. Eddig keskeny csikot rakott ki

Cornwallból, továbbá a norfolki partvidék egy kis szeletét. A Brit-szigetek alakja nyitott orrú szandálra emlékeztet.

– Hanem akkor miért mondja Harold Fry, hogy egészen Berwick-upon-Tweedig elgyalogol? – firtatta tovább Finty. – És miért kéri arra Queenie-t, hogy várjon rá?

– Egész pontosan mennyi idős ez az ürge? – morrant fel az újságja mögül Mr. Henderson.

Úgy tettem, mintha meg sem hallottam volna, mire Henderson megismételte a kérdését, ezúttal sokkal hangosabban. Sitetve fölkaptam a kezemet, és előbb egy hatost, majd egy ötöst mutattam fel neki.

– Hatvanöt? – horkant fel. – Á, most ment nyugdíjba, igaz? Halálra unja magát otthon? Harold Fry ezért vándorútra indul.

A fülem tövéig elpirultam.

Barbara mesélni kezdte, hogy volt egyszer egy udvarlója. Albert Batesnek hívták. Erre a Gyöngykirály is közbeszólt: annak idején minden ujjára akadt nő – mondta. Reméli azonban, nem veszi egyik sem a fejébe, hogy idegyalogol hozzá. Behemót egy ember, szakasztott, mint egy óriás. Zakóján száz és száz pikelyként csillognak a gombok. Ritkán szólal meg, inkább csak morgolódik. Mikor először hallottam, azt hittem, traktor berreg valahol.

De Harold Fry nem volt szerelmes belém – körmöltem le. Reméltem, hogy ezzel vége is az egész hajcihőnek, és ismét békén hagynak.

– Meglehet, hogy Harold Fry ezt valami jelenkori zarándoklatnak fogja fel – jegyezte meg Philomena nővér.

– Pont Berwick-upon-Tweedbe? – nevetett fel az egyik önkéntes.

– Hát, nem is tudom – nevette el magát Philomena nővér is. – Talán olyan valami ez, ami lelki szükséglet nála.

– Értem – mondta Barbara. – Értem.

– Ez így nem pontosan fedi a valóságot – világított rá Mr. Henderson.

– Hát értem is gyalogolhatna valami vén kecske – mondta Finty. – Azzal is megelégednék, ha egy italboltig elbaktatna a kedvemért.

Az új fiatal nő ekkor váratlanul fuldokolni kezdett, amit apró nyikkanások követtek. Mintha cigányútra ment volna egy falat. Megnyílt az arca: a szeme, a szája, az orrcimpája. Kezét széttárta, ujjait szétterpesztette. Egy pillanatra mozdulatlaná dermedtünk. Senki nem értette, mi történik. Aztán leesett a tantusz, és buzgólkodni kezdtek körülötte. Én csupán vérfa-gyaszító, rettenetes fulladozását hallottam, és látni sem láttam mást a fehér és fekete apácaturikák gyűrűjében, mint a szegény nő papucsának kapálózását, amint görcsösen megpróbálta magában tartani az élet szikráját. A nővérek fölemelték, hogy több levegőhöz jusson. Valaki oxigénért kiáltott. Aztán a papucs abbahagyta a vonaglást, és már csak ernyedten himbálózott. Egy szívverésnyi csönd következett. Az egész olyan hirtelenül történt.

Lucy nővér a karjába vett, és elvitt onnan. Nem volt ideje áttenni a tolószékbe. Egy szót sem szólt, az arca azonban mozdulatlan volt, mint a tejberizs felszíne.

Még csak a nevét sem tudtam a fiatal nőnek. Huszonéves lehetett. Délután megjelent a temetkezési vállalkozó fekete furgonja.

– Na, ez hamar ment – mondta Mr. Henderson a teánál.

A nővérek minden asztalra vászonszalvétát helyeztek, és mellé epergyöngyikét a kertből.